

Vraag nr. 35
van 5 november 1996
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Toelage ongezonde woningen – Uitbetaling

Een aantal door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij erkende vennootschappen maakt aanspraak op annuïteiten die als intrest en aflossing verschuldigd waren op 31 december van 1990, 1991, 1992, 1993, 1994 en 1995.

Een gedeelte van deze nog uit te betalen annuïteiten heeft betrekking op een aantal dossiers in verband met woningen waarvan de ongezonderkenning dateert van vóór 1 januari 1975. Deze toelagen dienen overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1984 betreffende de saldi van het verleden van de gemeenschappen en gewesten en de nationale sectoren, aangerekend te worden op de begroting van de federale overheid.

Maar voor het gedeelte dat slaat op de erkenningen na 1 januari 1975 en die ten laste vallen van de Vlaamse begroting, werd er sedert 31 december 1990 niets uitbetaald.

1. Welke beslissing heeft het overlegcomité tussen federale regering en gewest- en gemeenschapsregeringen inzake de uitbetaling van deze toelagen aan de bouwmaatschappijen genomen ?

Welke stappen heeft de Vlaamse regering ondernomen ten aanzien van de federale overheid om deze schuld alsnog te doen uitbetalen ?

2. Wat is de jaarlijkse schuld van de federale overheid sinds 1990 tegenover de verschillende bouwmaatschappijen ?
3. Waarom worden deze annuïteiten door het Vlaams Gewest eenzijdig niet verder uitbetaald sinds 1990 ?
4. Wat is de jaarlijkse schuld van het Vlaams Gewest sinds 1990 tegenover de verschillende bouwmaatschappijen ?
5. Werden deze bedragen in het ontwerp van begroting 1997 opgenomen ? Zo ja, voor welk bedrag ?

Antwoord

Uit de gedetailleerde informatie die de vraagstelling bevat, blijkt dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger vrij goed werd geïnformeerd over dit

restant van een complex subsidiestelsel, dat reeds in 1978 werd afgeschaft (dus nog voor het ontstaan van de eerste echte Vlaamse regering). Het stelsel bestond erin dat de subsidies voor sociale huisvestingsmaatschappijen voor de slooping van krotwoningen, werden omgezet in annuïteiten over 66 jaar. Een en ander was een pendant van de toenmalige gedebudgetteerde financiering van het investeringsprogramma van de huisvestingsmaatschappijen. In 1978 werd het vervangen door een rechtstreekse subsidiëring van de krotopruijing, overeenkomstig het toen nieuwe artikel 94 van de Huisvestingscode.

Na de regionalisering ontstonden moeilijkheden met betrekking tot de betaling van voormelde annuïteiten, die voor het grootste deel door de federale overheid moesten worden betaald overeenkomstig de wet van 5 maart 1984.

Wat de schuld van de federale overheid betreft, verzorgde het toenmalige ministerie van Openbare Werken de jaarlijkse betalingen tot in 1988. Na de regionalisering van dit ministerie gebeurde er evenwel binnen de federale overheid geen overdracht van het dossier, zodat de betalingen stopten.

Hoewel de verantwoordelijkheid van de betalingen niet meer bij het Vlaams Gewest lag, werd in 1990 en 1991 nog tussengekomen bij de dienst Boekhouding van het nieuwe federale ministerie van Verkeer en Infrastructuur en werd tevergeefs contact opgenomen met het kabinet van de federale minister van Financiën.

Op gezamenlijk verzoek van de administratieve diensten van het Vlaams en het Waals Gewest belegde de dienst Openbaar Krediet van het ministerie van Financiën op 22 oktober 1993 nog een vergadering met vertegenwoordigers van de drie Gewesten, doch zonder enig resultaat. In de loop van 1994 werd meegedeeld dat geen initiatief werd genomen met betrekking tot deze aangelegenheid.

Hoewel mijn administratie destijds het inzicht had een dossier voor te bereiden voor eventuele voorlegging aan het overlegcomité federale regering – gewest- en gemeenschapsregeringen, is dit uiteindelijk niet gebeurd omdat andere prioriteiten moesten worden gelegd. Bovendien ging het uiteindelijk om een aangelegenheid uit de "nationale" periode, met een vrij beperkt belang, waarin noch de Vlaamse regering, noch de Vlaamse administratie enige verantwoordelijkheid droegen.

De nog niet betaalde schuld van de federale overheid betreft engagementen ten aanzien van 13

Vlaamse huisvestingsmaatschappijen voor de periode van 1989 tot 2048. Het verschuldigde bedrag beloopt jaarlijks ongeveer 1,5 miljoen en daalt stilaan vanaf 2022.

Wat de schuld betreft die ingevolge de wet van 5 maart 1984 op het Vlaams Gewest werd gelegd, (verbintenissen tussen 1975 en 1978) kan worden vermeld dat tot in 1989 alle betalingen gebeurden via een niet-orthodoxe begrotingstechniek die nog was geërfd uit de "nationale" periode (via de zogenaamde afzonderlijke sectie).

In 1991 werden, na de hervorming van de begrotingsopmaak in het Vlaams Gewest, regularisatievastleggingen ingeschreven voor die "lasten van het verleden". Op het ogenblik dat alles werd klaargemaakt voor een gegroepeerde betaling van de reeds vervallen annuïteiten, bleken die vastleggingen evenwel, samen met andere, te zijn geschrapt zonder dat de betrokken afdeling daarvan in kennis was gesteld. Nadat tot voor kort vergeefs werd getracht deze onterechte schrappingen ongedaan te maken, werd beslist tot nieuwe vastleggingen. Daartoe werd recent een krediether-schikking doorgevoerd, zodat de reeds vervallen bedragen hopelijk spoedig kunnen worden uitbetaald.

De (Vlaamse) achterstallen (voor 1990 tot 1996) hebben betrekking op een totaal bedrag van 717.024 frank. De engagementen betreffen twee huisvestingsmaatschappijen en lopen tot 2050. De jaarlijkse schuld bedraagt 102.432 frank tot het jaar 2044 en daalt nadien tot 2.037 frank in 2050.

Gelet op de zeer beperkte bedragen die nog over een lange periode moeten worden uitbetaald, werd inmiddels een onderzoek gestart naar de mogelijkheden om het volledige bedrag op een kortere termijn uit te betalen. Een en ander zal worden besproken bij de begrotingscontrole in het begin van 1997.